

מסורת הש"ס

(א) לעיל כח, (ב) פסחים
עט, (ג) [פסחים סו: סו:],
(ד) [לקמן לג:], (ה) [לקמן
ל:], (ו) יומא לב: (ז) [שם
לא:], (ח) [לקמן מב:],
(ט) [שם מד:], (י) [שם מה:],
(כ) כס'א, הו, (יב) [ויקרא
טו:], (יג) [ש"ץ לדף כח:],
(טד) [ועי' מוס' פסחים סו:
ד"ה ואין], (טו) [ירושלמי
סוף פ"ק דר"ה],

תורה אור השלם

1. דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה
טָמֵא לִפְנֵי אוֹ בְּדֶרֶךְ
רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדֶרֶתֵיכֶם
וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה:
כַּדְּמוּם ט י
2. וְכִי תִזְכְּבוּ וְזָכַר
שְׁלָמִים לַיהוָה לְרַצְוֹנְכֶם
תִּזְכְּרוּהָ: וִיקְרָא יִשְׂרָאֵל

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה ואי מחלה
על מחצה כרוז:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה ואמר רב
כהנא גרסינן. כאן הס"ד
ואח"כ מה"ד הא דר"ל
וכו' כג"ל:

מוסף רש"י

רוב הנראה לעינים. י
 יו יומא מזה (הפרדס פס'
 27ד). מארח ששנינו
 רובו של אחד כמרוהו.
 ממילא שמעתיך רוב שנים
 כשם, רוב שנים רוב
 רוב אחד כפוך כ' (יומא
 3ב). ומירק אחד
 שחיטתו, וגמר כגון ארץ
 שחיטה, לפי שאין קבלת
 הדם כשרה אלא כהנין
 גדול וזכר למדה וקבל
 (שם 27א). על ידי שנינו
 כמו (צ"מ 2ג). קולן חס'
 על ידי עמון, אף על פי
 על לשון חטרי ומוסר על
 והוציאה ים כספר עזרא
 (נחמיה 8) על ידי חסוק
 פלוני חס' החומה (שם).

שיטה מקובצת

ח דכתיב איש איש כי יהיה טמא לנפש איש ידחה לשני: **ט** מכדי אעוף קאי ובו: **י** שחיטה לעוף קדשים המולק: **יא** ברוב שנים שלא היה יכול לגמור ולמקח את השחיטה כולה: **יב** ומירק כהן אחר את השחיטה הס"ד:

רדי שחיטה אחרת. היינו שיעור שהייה וגמרה. קס"ז צהמה
קאי דבעיא רוב שנים ומאי גמרה לשחיטה: ואי (ה) מחלה כרוב.
כיון דשהה בחי' אולא לה שחיטה והוא לה כפיגמה צעלמא ואיטרפא
לה בפסקות הגרגרת אלא ש"מ אינו כרוב ופסקות הגרגרת כרובא

צעין: לא צעוץ. דממה נפש
 כשרה דמפרש: הא עבד ליה
 רובא. ואיכשרא מקמי שהיה: לא
 עבד ליה כלום. מעשה טרפה: חל
 קנה פגום. צעוץ: רוב הנראה
 לעינים. כלומר רוב גמור שהוא
 ניכר: מה טרפה. דאיכא מקומות
 טובא דמיטרפא בהו במשהו כגון
 נקובת הושט והריאה והדקין:)
 צעין רוב הנראה לעינים. במקומות
 שהחכר בהן רוב כזה דקנה(א) ויחוט
 השדרה(ב) שחטא דעוד דאיכא רובא
 לא מסכשרא. דלפילו מאן דמכר
 משום דקרי ליה רובא הוא וצמיעוטא
 כולוה מודו: מחלה על מחלה כרוב.

וטהורים עושין לעצמן בטוהרה וטמאים
עושין לעצמן בטומאה ולא מידחו
לפסח שני יחידין: אינו כרוב.
ונדחין הטמאין לשני: והסם מאי
טוהמא דרב. הא בעלמא אשת דלא
הוי רובא: דכתיב איש איש כי ייהם
טמא אף. ידחה לשני ופלגא נה
דרובא לא מיקרי מיהו מכלל יחידין
נפקי להו ולא מידחו: לרס הוא
לר'ך. לזריקה: מליקטו כשרה מיבעי
ליה. כלומר אעוף איבעי ליה למיתני
מליקטו כשרה והדר ליה אשתא
שחיטתה כשרה: הא לא קשא. גבי
הדדי תננה וכי סליק מזהמה נקט
שחיטה: אלא רישא. כי תנא השוחט:
מדי בעצוף קאי. וכו' המחיל
להורות והיכי סמך ליה שחיטה
בעצוף קדשים המולק מיבעי ליה:
ה"ג מאי רוב אחד רוב כל אחד
ואחד ולא גרסין אלא: לא פסיקא
ליה. ותנא מילתא דמישמעת בטריוויו
דהכי משמע רוב כל אחד בעוף כשרה
היכא דגבי צד כגון טמאת הוי רובו
ככולו והיכא דבעי תרמי הוי רוב כל
אחד ככולו: שפיר. משה פליגי
בזנן עליה דכיון דלא חשכו וורידין
אלא תמוס דם מה לי בשעת שחיטה
ומה לי לאחר שחיטה: אלא בקדשים.

היכי פליגי רבנן עליה: הוא עצמו.
כל עמלה ועיקרה של שחיטת קדשים
לדם היא צריכה: מוצה. לרזונס
מזבחיה ואמרינן לקמן מזבחיה כתיב
יש אם למסרות תזבח משמע
לשוחט יחיד קורא ואלו לטימם מדלא
כתיב מזבחיה ומדכתיב הוא? משמע
נמי אזבח שאף הוא יהא יחיד: ואמר
רב הונא גרסין א. הא דר"ל בסדר
יומא (דף ק: ג) הביאו לו לכ"ג את
התמיד: קרלו. מפרשין התם ברוב שנים
שלא היה יכול לזלזל המגורא וה"ב
השמיטה כולה לפי שכל עבודת ה"ב
אינה כשרה אלא צו רבמיני עשרת מות
וכפר הכהן אשר ימשח אותו והיה כריך

לִאֲחוֹז מֵהָר אֶת הַמִּזְרֵק וּלְקַבֵּל הַדָּם לִפְנֵי
(עִירוּבִין דף פב:) מֵעֶרֶב אֲדָם עַל יַד צִנּוֹ
לִכְדוֹ. הוֹעֵךְ לִשְׁנוֹת כֹּאֵן רֹיב אֶחָד בְּכָל
פְּסוּל בְּתַמְיָה הֵא א"כ הוּא לָךְ הֵא א"כ הֵא

דמתניתין תני על בהמה ולא על עוף. אלא מכדי רישא דקאי אעוף דקתני השוחט אחד בעו משום דכי לא פסיק ליה דתני רוב אחד ומאי רוב אחד רוב כל אחד ואחד: ופליגי רבנן דל קרצו כלומר ששחטו ומאחר ששחט בא אחד ומירק עד ילו כלומר (שטיחה) שגמרין אורח ולקבן

השוחט פרק שני חולין

וְיִירָא הַבַּיִת אֵיבָא רַוּבָא. וְאִם מֵאֵי קִשְׁיָא לִיָּה דְכִי אָמַר נָמִי הִכָּה הָרִי
אֲגַמְרִיהּ רַחֲמָנָא לְנִמְשָׁה לֹא תִשְׁתַּיֵּר רַוּבָא כְּדַלְעִיל הָרִי אֵין כֹּאן רַוּב
וְעוֹהוּרִין וְיִלְ דְּלֵזֵי הַדְּבַר בְּחִשְׁבִּיזוֹת דְּמִשּׁוּם דַּחֲשִׁיב לִיָּה מַחֲלָה כְּרוּב
שְׂרִי לְעִיל דִּישׁ כֹּאן שִׁיעוֹר הַכֶּסֶף שִׁחִיטָה וְכֹאן נָמִי יֵשׁ חֲשִׁיבּוֹת מַחֲלָה

בדי שחיטה אחרת וגמרה שחיטתו כשרה ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב איטרפא ליה מי סברת בבהמה לא בעוף ממה נפשך אי מחצה על מחצה כרוב הא עביד ליה רובא אי מחצה על מחצה אינו כרוב לא עקב ולא כלום ת"ש⁶ הרי שהיה חצי קנה פגום והוסיף עליו כל שהוא וגמרו שחיטתו כשרה ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב טרפה הויא אמר רבא "שאני לענין טרפה כבעינן רוב הנראה לעינים א"ל אבוי ולא כל יכן הוא ומה טרפה דבמשוהו מיטרפא היכא כבעינן רובא בעינן רוב הנראה לעינים שחיטה דעד דאיכא רובא לא מיתכשרא לא כ"ש דבעינן רוב הנראה לעינים אלא דכולי עלמא מחצה על מחצה אינו כרוב וכי איתמר דרב ודרב כהנא לענין פסח איתמר⁷ הרי שהיו ישראל מחצה מהוירים ומחצה ממאים רב אמר כמחצה על מחצה כרוב ורב כהנא אמר מחצה על מחצה אינו כרוב והתם מ"ט דרב דכתיב איש איש כי יהיה טמא לנפש⁸ איש נדחה ואין ציבור נדחין: רוב אחד טהור: חנווא חדא זמנא רובו של אחד

ומירק אחר שחישתו על ידו.
מירק לשון גמר כדאמרין
במדרש ^ס מי שהתחיל במלוא אומרים
לו מרוק:

חם

ואת תיסגו ליה ברובא עד דאיכא כוליה ואי אשמועינן
 לא צריך אבל חולין דלדס לא צריך אימא בפלגא סגי
 הי בקדשים אמר רב כהנא מיסתברא רישא בחולין
 דקתני השוחט ואי סלקא דעתך רישא בקדשים המולק
 סיפא בקדשים שחיטתו כשרה מליקתו כשרה
 וי' דסליק מבהמה תנא נמי שחיטתו כשרה אלא רישא
 ס"ד בקדשים המולק מיבעי ליה רב שימי בר אשי
 א דקתני אחד בעוף ואי ס"ד בקדשים הא איכא עולת
 אלא מאי סיפא בקדשים רוב אחד בעוף הא איכא
 סימנין מאי רוב אחד רוב כל אחד ואחד וכדין הוא
 איכא חטאת דסגי ליה בחד סימן מש"ה לא פסיקא
 א בחולין מהכא דקתני רבי יהודה אומר עד שישחוט
 עליה אי אמרת בשלמא בחולין שפיר אלא אי אמרת
 דבגנן עליה ^ז הוא עצמו לדס הוא צריך רב אשי אמר
 דקתני ^ח השוחט שני ראשין כאחד שחיטתו כשרה
 חלה לא אי אמרת בשלמא י' בקדשים היינו דלכתחלה
 יוסף תזבח י' שלא יהא שנים שוחטים זבח אחד
 חד שוחט שני זבחים ואמר רב כהנא תזבחהו כתיב
 אפילו לכתחלה נמי ואף רשב"ל סבר רישא בחולין
 ור' רשב"ל מאחר ששנינו רובו של אחד כמוהו
 עוף ורוב שנים בבהמה לפי ששנינו ^י הביאו לו את
 חר שחיטתו על ידו יכול לא מירק יהא פסול לכך
 רוב שנים בבהמה אמר מר יכול לא מירק יהא פסול
 אם

164

וְהָיָה לְכָל הַבְּרִית בְּיוֹם הַזֶּה וְעַתָּה יֵצֵא מִן הַמִּדְבָּר וְיָבוֹא אֶל הַיָּם וְיִשְׁכַּח עַל הַיָּם
וְיִשְׁכַּח עַל הַיָּם וְיִשְׁכַּח עַל הַיָּם וְיִשְׁכַּח עַל הַיָּם וְיִשְׁכַּח עַל הַיָּם

מלוא

יו"ס ד"ר בקדשים וכו'; אלא מאי אחד רוב כל אחד ואחד וברין הוא דעולת העוף בעי למינתן לשחוט ורדיין. אי אמרת בשלמא בחולין (דחללי) שפיר דפליגי וכו' אלא תדע כיון דפלגין לומר שקרן היה בתמיד של יום"כ ולא היה מופנה הכהן שקרן לגמור השחיטה שהיה מן יום"כ יכול אם לא מירק אחר שיהא

עין משפט
נר מצוה

ב. א מ"י פ"א מהל'
שחיטה הלי"א ועין
חס משנה סמג עשין סג
וש"ע יו"ד ס"י כא סעי'
א:

ג' ב' מ"י פ"ז מהל' קרבן
פסקה הל"ב:
ג' מ"י שם הל"א
[ופ"ד מהלכות ציאת
מקדש הלכה ט"ז]:

מַעֲשֵׂה קִרְבָּנוֹת הִלְכָּה
:ח:

פסולי מוקדשין הל"ד
: [ה]

עבודת יוה"כ הל"א:

רבינו גרשום

שמונים הכי טהורין אל
מירן כאמז מחצה כרוב
אל במקום אתר אמירני
מחצה כרוב. אמר זב
מז תר ויבא דאמז
כרוב רובי בחד רב
כרוב (בא 6) וטהורים החלקים
אל במקום אתר אמירני
מחצה על מחצה כרוב:
אמרת מחצה על מחצה
אמירני אסרפה אל ביבנה
ששהה כרוב הימין דא
מירן דמיני חשב
כרוב אל אסרפה באות
הימיה ששהה חבצי
מיני דאמירני שערין אל
שבלה התחלת השיטה
אל א אמירני מחצה
כרוב חסיה אתא:
התחלת מחצה חצי
מחצה כרוב אל בעין
המז נפשו כלומר שכלה
אל טענה היא וביבנותא
מירן כלומר בארזה עני
המז נפשו כלומר שכלה

ואתה אומר היא (יש)
שחצה כלומר אי מחצה
ל מחצה כרוב לא עבד
ל מחצה וכשרה אי מחצה
ל מחצה אינו כרוב לא
כרוב לא כלום וכשרה
חשבינה כאין. אמר הכה
נא לענין טריפה הכה
ואני קנה פגום דבעין
רוב הנראה לעינים: ומה
רפה שבמשוה וכו' לענין
וחיטה דאינה כשרה
דדיאכא ורובה לא
רפה דאינה כשרה אלא
רוב ולא אמרינן מחצה
ל מחצה אינו כרוב.

איתמר הרי שהיו כר
יב אמר מחצה על
מחצה כרוב הללו עושין
עצמן (אפי' פסח ראשון)
בטומאה והללו עושין
עצמן (כלומר טהורים)
בטהרה ורב כהנא אמר
מחצה על מחצה אינו

רוב כלומר שטחורין
ושין פסח ראשון וטמאין
ושין את שני ועכשיו
אי טעמא דרב דכתיב
יש נדחה כלומר טמא
יש צבור נדיחים (וזה)
פירוש אחר נדיחים (רב
מר מחצה על מחצה
דרב וכו' כלומר וטמאין
ין עושין לא את הראשון
לא את השני. הראשון
היה להו שטחורין רוב
יכוב לא עבדי בטומאה

לא בטהרה שני לא עבדי
מחצה טמא חשוב כרוב
רובא לא מידחי לפסח
וני: הא לא קשיא אידי
מתניתין סליק מבהמה
קתני רוב אחד ורוב שנים
בהמה כלומר דבהמה
ש סמוך לשחיטתו כשרה
נכשו ושחיטתו כשרה

בשנים כיון דאיכא כו' ברישא דבחולין [מיירי].
עצמו (להקטיר קטרת)